

TV3 estrena demà 'Frederica Montseny, la dona que parla', una 'TV movie' sobre la històrica anarquista catalana, la primera dona d'Europa que va ser ministra

La primera ministra

Bernat Salvà
BARCELONA

Ser dona i arribar a ministra no era fàcil a l'Europa dels anys trenta, i encara menys el 1937 a Espanya, en plena Guerra Civil. Tampoc hi jugava a favor ser una destacada i popular dirigent de l'anarquisme, moviment polític i social que preconitzava l'abolició de tota forma de poder polític. Però Frederica Montseny no era de les persones que s'arrosen, i va decidir "sortir de la comoditat de la meua trinxera idealista i lluitar contra la tirania i la injustícia social". Les paraules són d'un dels seus discursos que apareixen a *Frederica Montseny, la dona que parla*, una pel·lícula per a televisió dirigida per Laura Mañà que s'estrena demà, Dia de la Dona, a TV3 (22.05 h) i els canals valencians i balears À Punt i IB3, que en són coproductors.

L'actriu Màrcia Cisteró és la intèrpret de Frederica Montseny, una dona de vida tan llarga (1905-

Màrcia Cisteró encarna Frederica Montseny, una líder anarquista popular i amb una gran capacitat de comunicació ■ CCMA

1994) i intensa que va obligar a escollir episodis concrets. La productora Míriam Porté va explicar en la roda de premsa de presentació: "Vam prendre la decisió de posar el nucli dramàtic de la pel·lícula en la contradicció entre el fet de no creure en

les institucions, però alhora haver de formar-ne part acceptant el càrrec de ministra." Aquesta és "la sisena pel·lícula protagonitzada per una dona clau de la nostra història", explica la productora, que des de Distinto Films promou aquest tipus de projectes.

La pel·lícula se situa principalment als anys 1937, quan el president Largo Caballero (Emilio Gutiérrez Caba) li va oferir ser ministra de Sanitat, com a representant de la CNT, i 1941, durant el judici a Llemotges, a la França no ocupada pels

nazis, en què es va decidir si l'extradien a Espanya. A més de Màrcia Cisteró i Emilio Gutiérrez Caba, el repartiment inclou actors com Pep Ambrós, Òscar Muñoz, Miquel Gelabert i David Bagés.

Vicent Sanchis, director de TV3, va destacar a la

presentació que la de Frederica Montseny és "una gran història, la de la primera dona ministra d'un govern a Europa" que, gràcies a aquesta pel·lícula per a televisió, "quedarà com a patrimoni per a futures generacions; aquesta és una de les funcions de TV3 com a mitjà públic".

Divulgar la història

La directora, Laura Mañà, creu que la televisió és una eina ideal per a la divulgació històrica: "Permi, la televisió és el millor mitjà per donar a conèixer aquestes figures de la nostra història, que com que són dones, han quedat eclipsades per altres polítics i figures. Avui és important tenir referents, necessitem que les nostres filles tinguin grans referents, dones com Frederica, amb gran capacitat de lideratge."

L'any 2010, Laura Mañà ja va dirigir un film per a la televisió sobre un personatge femení històric, *Clara Campoamor, la dona oblidada*. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Atenció, riure contamina!

De què parlem mentre no parlem de tota aquesta merda

Companya: La Calòrica
Dimecres, 3 de març (fins al 4 d'abril) Sala Petita, TNC

La Calòrica s'ha convertit en referent. Ara presenta una peça que, sense perdre el seu sarcasme, aborda un nou tema polític: el canvi climàtic. Ho fa, és cert, amb una mirada polièdrica, paradoxal, que aporta arguments d'un sensacional surrealisme. El públic assisteix atònic a un congrés de *freaks* (i no tant) negacionistes i a una assemblea de veïns incendiària,

Si la parella de joves de l'àtic es pregunta el cost mediambiental de tenir un fill caldria advertir el públic que riure crema més oxigen del normal i que, per tant, és contaminant. Afortunadament, l'obra té també una gira per 13 municipis.

De què parlem mentre no parlem de tota aquesta merda manté el difícil equilibri de fer caricatura d'uns personatges que dominen en les càtedres del pensament i en el poder més rònec i alhora legítim part del seu pensament perquè actors i espectadors no són tan revolucionaris com canten les

consignes a les quals la societat s'adhereix militantment, cegament.

De què parlem... respon la fórmula de l'acudit escenificat. Té de divertit l'esti-

La Calòrica s'afegeix al teatre popular còmic, amb ànima política

rabet final de cada gag, però la saviesa popular. Les contradiccions són constants i la gràcia és servir l'acció perquè l'esclat sigui una picada d'ullet lúcida,

Còsmica taula rodona de 'terraplanistes' durant la funció de 'De què parlem...' ■ MAY ZIRCUS / TNC

La companyia ara té la visita estel·lar de Mònica López, que reacciona com el seu personatge en un congrés negacionista. Ella reivindica intel·lectualment la seva llibertat de beure's un suc amb canya de plàstic. Relativitza el mal humà en l'evolució natural d'un planeta que envellix sol.

Aquesta mirada sòrdida de la veritat des d'un humor desbarrat remet a una tradició teatral. És un teatre d'esperit popular però d'ànima política amb exemples com ara Serafí Pittarra, Santiago Rusiñol, Els Joglars, o, en l'última dècada, Jordi Oriol amb Indigest (*Europa Bull*). ■